

หอมกลิ่นสบกวี

ไพวรินทร์ ภาจาง

สัญญา พานิชยเวช

ลูกชายชาวนาผู้ทำนากระดาด และ 'วันที่พ่อป่วย'

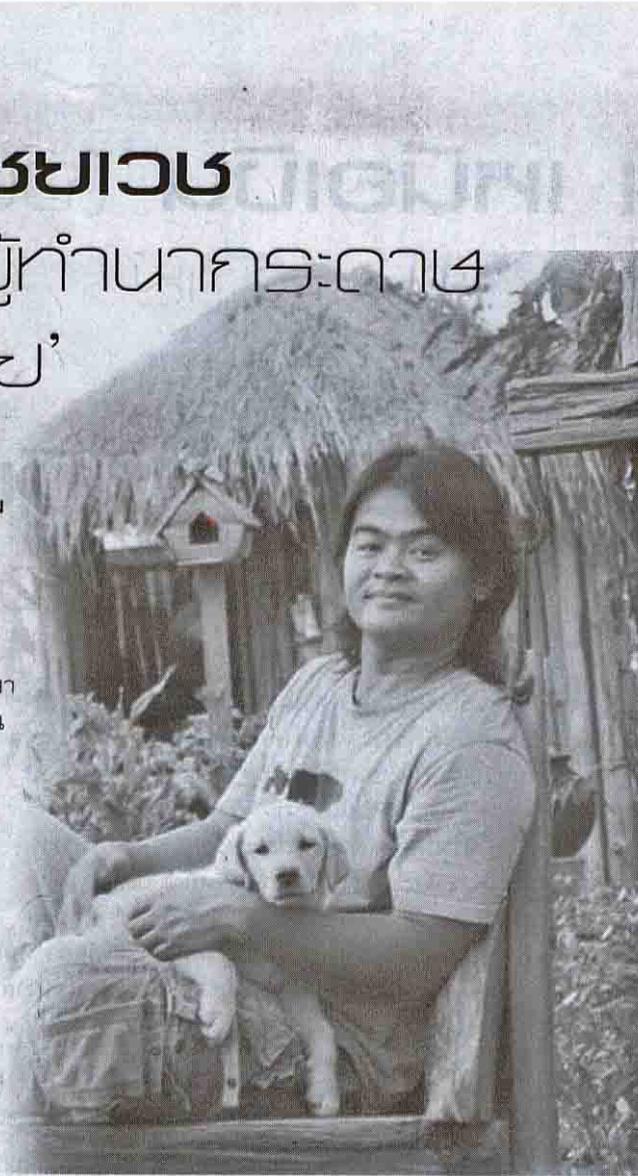
สัญญา พานิชยเวช, ลูกชายชาวนาจากโพ้น
ทัน ยโสธร ได้เรียนมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
สาขาฟิสิกส์ประยุกต์ เป็นนายกสโมสรนิสิต
คณะวิทยาศาสตร์ และอุปนายกองค์การนิสิตฯ

เป็นหนึ่งในบรรดาลูกศิษย์ของ ไพฑูรย์ ธีัญญา
หนึ่งในกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่า 'กลุ่มวรรณกรรมใต้ฟ้า
เดียวกัน' ทำหนังสือในมหาวิทยาลัย จบแล้วยังได้กลับมา
เป็นบรรณาธิการสำนักพิมพ์ของมหาวิทยาลัยที่เคยเรียน
เคยเป็นบรรณาธิการสำนักพิมพ์โรงเรียนลำปลายมาศ
พัฒนา ทำหนังสือการ์ตูนภาพนิทาน ก่อนจะหันมา
ทำงานอิสระ ทั้งด้านการเขียน และการบรรณาธิการ
หนังสือ ฯลฯ

'ความทรงจำที่จำไม่ได้' รวมบทกวีในแบบ 'ทำมือ'
ของเขาทั้งเนื้อหาและรูปเล่ม ได้รับรางวัลชนะเลิศ อิน
ดี้บู๊คอเวอร์ต ประจำปี 2547 มีผลงานอื่นๆ ทั้งในนาม
จริงและนามปากกา ล่าสุดคือผลงานบทกวีและความ
เรียง 'อยู่บ้านนาด้วยรัก' ภายหลังไปเป็นเขยสวรรค์โลก
สุขุทัย เลือกใช้ชีวิตตามที่ใฝ่ฝัน ทำ 'โรงนา บ้านไร่'
เลี้ยงปลา ปลูกผัก และรับสร้างสรรค์ศิลปะสื่อสิ่งพิมพ์
ทำหนังสือทั้งฝากขายและขายตรงผ่านสังคมออนไลน์
รวมทั้งจำหน่ายเข้าห้องสมุดโรงเรียนทั่วไป

ลูกอีสาน, อยู่บ้านนาด้วยรักที่ทางดินเหนียว
กลับบ้านตามโอกาส กระทั่ง 'วันที่พ่อป่วย'

"เด็กบ้านนอกที่อยู่ไกลบ้าน หัวใจเพรียกหาการกลับบ้าน
บ้าน นำพริกปลาลาปลน ผักสด ผักดอง แม้กระทั่งไข่เจียว
ฝีมือแม่ ล้วนลอยวนในหัวคำนึง การกลับบ้านทุกครั้ง
ผมมักใช้เวลาชลุกอยู่กับแม่ พูดคุยเรื่องชีวิต ความฝันไม่
เว้นแม้เรื่องความรัก ลูกชายมักสนิทกับแม่ ขณะเดียวกัน
สายตาก็ยังโอบกอดพ่อไว้เสมอจ หลายครั้งกลับมาอ่าน
บทกวีที่เขียนแล้วพบว่านี่เรื่องราวที่เขียนถึงแม่มากมาย
เหลือเกิน กระทั่งวันที่พ่อป่วยต้องเข้ารับการรักษา ผมได้
ใช้เวลาอยู่กับพ่อ ร่วมรู้สึกเกี่ยวกับการเดินทางของชีวิตที่
มนุษย์ไม่อาจปฏิเสธ การป่วยไข้อยอมสร้างคามยุ่งยากให้
ชีวิตเสมอ ขณะที่ทุกคนเอาใจช่วยพ่อ ผมได้เห็นบางเรื่อง
ราวที่อยากถ่ายทอดออกมาจากหัวใจ ความคิดเสมือน
หนึ่งได้เดินทางกลับบ้านอีกครั้ง บ้านที่มีทุกคนพร้อม
หน้ากัน..."

เขาเป็นคนหนุ่มที่เป็นทั้งศิลปิน เขียนนวนิยาย
เรื่องสั้น บทกวี ขณะเดียวกันก็มีหัวคิดทางธุรกิจ ชอบ
ออกแบบวางแผนจำหน่ายหนังสือ ทั้งผลงานตัวเอง และ
เพื่อนพ้องน้องพี่...

"ผมเริ่มต้นจากการทำหนังสือทำมือของกลุ่มนัก
เขียนฝึกหัดสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ตั้งใจทยอยและหาค่า
ตอบเกี่ยวกับหนังสือ ไม่มีสูตรสำเร็จในการทำงาน มี
ความตั้งใจในการทำงานว่าเมื่อได้รับผิดชอบงานสักอย่าง
แล้วต้องทำให้ดีที่สุด หนังสือแต่ละเล่มก็มีรายละเอียด
แตกต่างกันไป มีเงื่อนไขมาก บรรณาธิการต้องทำงาน
ภายใต้ความคิดตนเองและอยู่ในเงื่อนไขให้ได้ ผลงานที่
ออกมาคือตัวตนของผู้เขียนของคนดูแลหนังสือ ความ
สุขของคนทำหนังสือ คนเขียนหนังสือ คือเห็นคนอ่าน
หนังสือและรักในหนังสือที่เราทำ ปัจจุบันรับออกแบบและ
ดูแลต้นฉบับหนังสือในนามกาเกอเยี่ยสำนักพิมพ์..."

กาเกอเยี่ยสำนักพิมพ์, ผลงานนอกจาก 'อยู่บ้านนา

ด้วยรัก' ของเขาเอง ยังมี 'โรงเรียนสอนควาย' โดย ครูวีระ สุดสังข์ ซึ่งว่ากันว่า-แค่เพียงการขายตรงก็เกือบ จะทำรายได้ครบต้นทุน...

ในความสามารถรอบด้านของเขา....กวีคืออะไร? บทกวีคืออย่างไร?...

"หลายครั้งผมพบว่า ชีวิตคือบทกวีชนิดหนึ่ง เย็นดั่ง สายลม สงบดั่งน้ำค้างบนยอดหญ้า อบอุ่นดั่งแสงแดด เช้า หรือคลั่งบ้าดั่งพายุร้าย เมื่อก่อนผมเป็นคนเดินเร็ว คิดเร็ว ทำเร็ว จนหลายปีมานี้ ผมกลับพบว่าชีวิตผม เดินช้าลง และคิดว่าช้าลงเรื่อยๆ มีเวลาเฝ้ามองดูสิ่ง แวดล้อมรอบตัว พินิจพิเคราะห์แม้กระทั่งการเบ่งบาน ของดอกไม้ การพุดคุดของใบไม้กับสายลม ส่วนหนึ่งอาจ เป็นเพราะการได้ใช้ชีวิตเรียบง่ายในโรงนาที่แวดล้อมด้วย บรรยากาศทุ่งนา ได้เรียนรู้และเข้าใจเรื่องการเดินทาง ของชีวิตมากขึ้น ทุกวันชีวิตคือการรำรำของบทกวี..."

ชีวิตในสังคมบ้านเมืองที่มากไปด้วยเรื่องยากๆ มิใช่ ง่ายๆ ที่ใครจะดำเนินชีวิตได้ตามที่ใจฝัน...

"ชีวิต ความฝัน ไม่ได้คาดหวังอะไรมาก เท่าที่เห็น อยู่สังคมปัจจุบันเราต้องยอมรับว่ายุ่งเหยิง ซับซ้อน จน

ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ใครพวกใคร พ่อ แม่ ลูก เพื่อนบ้าน ยิ่งอาจต้องหวาดระแวงในเรื่องความคิดกันได้ การแบ่ง ผักฝ่าย ในฐานะพลเมืองประเทศเราไม่ควรทำตัวให้เป็นที่ เดือดร้อนคนอื่น หรือรบกวนคนอื่น หากหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็ขอให้มันแต่จำนวนน้อยที่สุด เพียงเท่านี้ก็น่าจะเป็นเรื่อง ดึงงามแล้ว ผมมักฝันถึงเรื่องราวอุดมคติ บรรดาจะเห็น ชีวิตดงาม มีพื้นที่เล็กๆ ให้ได้อยู่ มีข้าวพอบประทังชีวิต มีกัลยาณมิตรที่เดินเคียงข้าง พุดคุด แลกเปลี่ยน เข้าใจ กันและกัน ไม่เอาเปรียบ มีความรักเห็นอกเห็นใจกัน หลายครั้งที่ทำเหมือนปิดหูปิดตา เลี่ยงเรื่องสถานการณ์ บ้าง พยายามเข้าใจว่ามนุษย์คือผู้เดินทางผ่านมาใช้เวลา สั้นๆ บนโลกใบนี้ หากจะจากไปก็เพียงฝากเรื่องราวดีๆ ไว้ให้คนรุ่นหลังได้คิดถึง ทำได้แค่นี้ก็สุดยอดแล้ว..."

บางที...เราอาจพบอารมณ์รู้สึกนึกคิดของเขา-คน เคยเดินเร็วที่กลายเป็นคนเดินช้าละเมียดละไมในชีวิต ได้ที่ www.facebook.com/nokkaweewee

ศุกร์ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๔

วันที่พ่อป่วย

คำคืนตื่นตึกน้ำค้างหนาว
เสียงแมงกระชิบด้อยความนัย
ฉันกุมสองมือของแม่แน่น
เกรงเตลิดไปไกลไม่กลับมา
ด้วยว่าพ่อนั้นพลันป่วยหนัก
ตัวบ้านหรือเว้นมิเอนไป
พี่สาวน้องชายคล้ายไม่โต
เพลงพ่อขับกล่อมในวัยเยาว์
ว่าลูกเอ๋ยลูกชายชาวนา
ใครเห็นอ่อนแออาจชิงชิง
เจ้าจงจับไถขึ้นร่ำรำ
หอมดินกลิ่นฝิ่นร่ำระบาย
ส่งมือต่อมือชายชาวนา
ลูกเอ๋ยถนอมหวลถนอมรัก
แววตาพ่อบอกลู้อย่างนั้น
หากเทพเทวดาท่านปราณี
สัญญากับพ่อขอพรพระ
ปลูกข้าวปลูกคนซุบซิบวัน

ใจรักว่าห่วงหวั่นหน้าตาไหล
ห่วงใยเอ๋ยผ่านมานดวงตา
สองแขนกอดใจถวิลหา
ขวัญเอ๋ยขวัญชีวาอย่าหาวันใจ
เสาะหลักของบ้านสะท้อนใจ
แข็งแรงกันเพียงใตเรือ่นเรา
ร่ำให้โอภาสในดวงใจเขา
ทำนองเก่าฉันเคยได้ฟัง
หน้าตาช่อนไว้มิให้หลัง
เจ้าคือความหวังทั้งใจกาย
เพลงสายฝนพริ้วระเริงร่ำ
สบควายเขี้ยวจนหอมหวลหนัก
บรรดาสนับวงศ์ทรงศักดิ์
เจ้าจักสร้างตนเป็นคนดี
ไหวหวั่นสะท้อนใจเหลือที่
เราคงมีเวลาพร้อมหน้ากัน
ลูกจะสืบวงศ์ดำรงมั่น
ของขวัญมอบให้ชายชาวนา

สัญญา พานิชยเวช
บทกวีปี 2554